

ad 1. Af hvilke Grunde har Bankkomiteen af 9. Februar 1908 anset sig berettiget til at udvide Garantien til Laanekassen i København, Banken for Nibe og Omegn samt Fredericia Bank?

Komiteen ansaa sig ikke alene berettiget men, forpligtet til at udvide Garantien til Laanekassen og til de to jydsk Banker, *fordi* det i Overenskomsten af 9. Februar 1908 i Slutningen siges: „Komiteen træffer i øvrigt i det hele de Bestemmelser, der maatte anses for hensigtsmæssige for atter at tilvejebringe Ro og Orden paa Pengemarkedet, *samt* fordi Finansminister Lassen i Henhold til denne Overenskomst opfordrede Komiteen til at udvide Garantien til disse Banker, da man ellers udsatte sig for, at de Foranstaltninger, der allerede var truffne (Garantien for Grundejerbanken og Detailhandlerbanken m. v.), vilde blive unyttige, og at der paa ny vilde udbrude Panik paa Pengemarkedet med deraf følgende Ulykker. Hvad særlig Statens Repræsentanter angaar, da maatte Ministerens Opfordring om at udvide Garantien for dem nærmest opfattes som en Ordre, som de ikke kunde undlade at efterkomme.

Allerede i Bankkomiteens Møde den 17. Februar meddelte Formanden, samtidig med Omtalen af Garantilovens Vedtagelse, at Finansministeren havde bemyndiget ham til at erklære, at Finansministeren tog Ansvaret, hvis Komiteen ønskede at udvide Garantien til andre Banker (Laanekassen) — jfr. Protokollen Side 7.

ad 2 og 3. 2) Hvorfor har Komiteen fastholdt Garantians Udvidelse til de nævnte Pengeinstitutter, uanset at det Samtykke fra Lovgivningsmagten, som Finansministeren tog Forbehold om i Skrivelsen af 10. Marts 1908, ikke kom til at foreligge inden Rigsdagssamlingens Slutning den 23. Maj 1908, jfr. Punkt 3.

3) Har Bankkomiteen efter Finansminister Lassens Død den 6. April 1908 fremsat Ønske for hans Efterfølger om snarest at fremskaffe Lovgivningsmagtens Billigelse af Bankgarantiens Udvidelse?

I benægtende Fald, hvilke Grunde har Komiteen haft til at undlade dette?

At vi fastholdt Garantians Udvidelse til de nævnte Pengeinstitutter, uanset at Lovgivningsmagtens Samtykke, som Finansministeren tog Forbehold om i Skrivelsen af 10. Marts 1908, ikke opnaaedes inden Rigsdagssamlingens Slutning, var begrundet i, at man ikke saaledes uden videre, med kort Frist, kunde ophæve en indgaaet Garantiforpligtelse. Hvis man havde gjort det, vilde det have anrettet overordentlig Skade og virket ødelæggende for Kreditten baade udadtil og indadtil. Komiteen kunde heller ikke nære nogen Tvivl om, at Lovgivningsmagten vilde godkende Garantians Udvidelse, thi Garantiloven af 15. Februar 1908 var jo bleven vedtaget af Rigsdagen under saa godt som enstemmigt Bifald, og det var under Behandlingen udtalt fra forskellige Sider, at man ventede, at Garantien maatte udvides. Efter Finansministerens Udtalelser til Statens Repræsentanter i Komiteen maatte man derhos gaa ud fra, at Ministeren havde konfereret med ledende Medlemmer af Rigsdagen om Garantians Udvidelse og erholdt disses Bifald dertil. Naar Finansminister Lassen og hans Efterfølger ikke straks for Rigsdagen forelagde Lovforslag om Garantians Udvidelse, maatte man formode, at dette af forskellige Grunde ikke ansaas for belejligt, og det tilkom desuden ikke Komiteen at blande sig i dette Forhold. I øvrigt maatte Komiteen erkende, at det allerede af Hensyn til Pengemarkedets nervøse Tilstand var klogest at forholde sig saa stille som muligt; man kunde ellers befrygte nye Udbrud af Mistillid.